

Беседа Владике Артемија у Недељу Православља 2019. године у манастиру Светог Јована Крститеља у Љуљацима

У име Оца и Сина и Светога Духа!

Ево нас, браћо и сестре, у првој недељи светог Великог поста, у недељи која се зове Недељом Православља.

Прошло је недељу дана како смо кренули на једно велико путовање, на путовање које траје седам недеља. И ово је прва станица на којој смо се нашли да предахнемо, да се одморимо и да се укрепимо примањем Светога Тела и Крви Господа нашега Исуса Христа. Припремали смо се за тај сусрет са Господом: постили, молили се, исповедили грехе своје, опраштали један другоме. Јер само тако припремани можемо се надати да Света Тајна Причешћа буде заиста на исцељење душе и тела и на Живот вечни.

Недеља Православља зове се тако, браћо и сестре, јер се овај дан проглашава победа Цркве Божије над многим и разним јересима у својој историји, нарочито над задњом јереси која је била - јерес иконоборства. Некима је пало на памет да се свете иконе прогласе идолима, а пошто је у Светом Писму забрањено клањати се идолима, онда каже не треба нити имати иконе, нити им се клањати, јер називају то идолима. Та јерес је трајала преко стодвадест година, узнемиравала Цркву. Цареви су се смењивали, али јерес је трајала. Најзад, Црква је победила. И свети оци су објаснили и одогматили, да ми, поштујући свете иконе, не поштујемо ни дрво, ни материју од које је направљена, ни боју којом је насликана, него лик који је на

њему приказан. Дакле, наше поштовање иконе прелази на прволик светитеља или на лик Господа Христа, Свете Богородице и осталих праведника Божијих.

Света Црква је у својој историји имала многе борбе са јересима. Многе и победе однела над њима и данас у ову Недељу управо празнујемо све те њене победе скупа које су извојеване. Али рат није завршен. Добијена битка или изгубљена битка још не значи да је рат завршен.

И нама је остало да у нашој генерацији, да и ми водимо борбу против јереси екуменизма или боље речено, што је говорио Преподобни Јустин Ћелијски, против свејереси, јер у тој јереси су васкрсле све оне јереси из прошлости које је Црква у своје време победила и анатемисала. Али, ето ђаво је пронашао пута и начина да поново Цркву Божију узнемирава овом свејересју екуменизма која уствари, се састоји у томе да изједначава истину и лаж, Христа и Велијара, правду и неправду и јерес са Истином. Не може то бити! Зато је нама, браћо и сестре, остао данас дуг да наставимо борбу Цркве, да се боримо против јереси и екуменизма и сваке друге која може да поникне у Цркви Божијој, али са надом на помоћ Божију. Јер Господ је рекао Својим ученицима, предвидео је Господ све што ће бити, шта ће се дешавати, али је рекао: *"Не бојте се, јер ја победих свет. Не бојте се, јер ја сам са вама у све дане до свршетка века. Не бој се мало стадо, јер беше воља Оца Небескога да вам даде Царство."*

То су те речи утехе које Господ упућује и нама, данашњим хришћанима који се трудимо да очувамо Веру своју Православну онако како је Господ проповедао, како су апостоли

проповедали, како су свети оци проповедали и учили, и наш свети Сава, и владика Николај и отац Јустин и многи, многи из рода нашега, наши свети преци - да ми ту веру сачувамо неокрњену, неупрљану, неизмењену и да је као такву предамо нашој деци и омладини, јер само та вера, Вера Православна, вера која је остала верна учењу Господа Христа и светих Апостола - то је спасоносна Вера.

Многи су се у тој вери трудили, борили, ширили, градили своју веру и спасавали се у тој вери. Зато данас света Црква прославља све оне који су се борили за чистоту Вере Православне. То ћемо и после још овде чути када будемо вршили молебан предвиђен за ову недељу. Али и свима онима који су допринели да имамо где Богу да се молимо нашим светим задужбинарима - царевима, краљевима, велможама, сиротињи раји која је градила цркве свуда по земљи српској и ван земље српске да би људи имају где да се Богу моле. И ми се данас налазимо, браћо и сестре, у једноме храму који је тако настао. Ктитор ове цркве јесте протојереј Томислав Марковић, звани Тома, коме је данас тачно петнаест година од упокојења, па је ред да га поменемо и да се помолимо Богу за његову душу да Господ прими и уведе у Царство Своје Небеско. А ми да му се захвалимо на овоме дару који нам је оставио, на овој цркви, на овоме конаку, где наше монаштво живи већ скоро десет година, остали без кућа својих, остали без манастира својих. Али ето, задужбина оца Томе послужила је као нови почетак, нови живот наше Епархије рашко-призренске у егзилу.

Нека Господ душу упокоји оца Томислава Марковића и његове супруге Милице који су заједно ову светињу градили. А нама Господ да дарује снаге и вере да истрајемо на путу Божијем, на

путу којим смо кренули и којим треба да идемо до краја свога живота непоколебиво, одлучно са надом да нас Бог неће никада оставити.

Сада, браћо и сестре, има један чин предиван који је Црква Божија установила на данашњи дан, а то је чин Православља. Сад ћемо да узмемо, оци ће поделити колико има икона, да се направи једна литија око Цркве, само један круг, да уђемо поново сви у цркву и да овде завршимо тај молебан који је предвиђен, да и ми сагласни са Светим Оцима осудимо све оне јереси које су постојале у Цркви које су они осудили и најновију јерес екуменизма, и да прославимо још једну победу оних који су Праву Веру чували, сачували и нама предали у аманет да је и ми чувамо и да се у њој спасавамо.